

Tornem a reivindicar la parla salada begurenca

Tot aquest any, els diaris i mitjans de comunicació s'han cansat de parlar de la polèmica que ha promogut tota la qüestió de la normalització lingüística i del nou Estatut de la Llengua Catalana. Tot aquest enrenou és millor deixar que l'arreglin els polítics entesos en la matèria.

Nosaltres, els begurencs, també podem reivindicar els drets d'aquella parla local tan típica i salada dels nostres avantpassats i que no sé per quin motiu deixarem d'utilitzar-la.

Ja, l'amic Carreras, amb l'escrit de *Es Pedris Llarg* de fa més de set anys, anomenat "Ens quedarem sense sal" també ho reivindicava. Deia que és molt bonic i que dóna molt de caràcter, això que els pobles es diferenciïn per un tret tan important com és el de la pròpia parla.

Jo, quan feia la mili, els anys 45-48, vaig viure aquesta experiència identificant els pobles per on passava per la seva pròpia parla. Recordo que agafava el tren correu a l'Estació de França de Barcelona, carregat amb la maleta de fusta i d'entrepans i no arribava fins al cap de 24 hores. Sense mirar per la finestreta el nom de cada estació, només escoltant la parla de la gent que xerrava per les andanes, sabia el lloc on em trobava. A Lleida, sentia el català que els caracteritza, pronuncien sempre més la e. A Saragossa, el baturro. A Calatayud, parlaven de la Dolores i així, fins a arribar a la ciutat del "Oso i el Madroño", negre i fumats de la carbonissa que desprenia aquella bestiola de màquina de vapor que ens arrossegava.

Una vegada més, voldria fer una crida a tots els begurencs perquè ens esforcèssim a recuperar aquell parlar tan natural i bonic d'aquells vells pescadors, coralers i tapers del nostre poble. Ja sé que es necessita molta força de voluntat, però si tots plegats podem aconseguir-ho, ens diferenciarem dels altres pobles i Begur serà únic, tal com diuen els fullets que ha editat l'Ajuntament.

Em dol quan sento algun begurenc autèntic de la vila que, conversant amb un foraster o turista, per fer-se l'interessant o presumir de parlar més bé procura dissimular la nostra parla local i diu paraules que a Begur no hi sonen

bé. A la gent que ens visita, els agrada passejar pels carrers, sentir parlar salat i assabentar-se dels costums i tradicions del poble. Ara, més que mai, podem estar orgullosos de poder ensenyar-los el nucli antic remodelat i embellit, així com l'Església restaurada.

Segons tinc entès, els empordanesos d'aquesta costa foren uns dels reconqueridors de ses Illes Balears. Allà deixaren ses petjades i aquella parla tan salada que els caracteritza i que conserven amb molt d'orgull. Per aquest motiu, hi ha molta gent que porta el cognom Begur.

No us agrada molt sentir parlar aquella gent de ses Illes? Jo gaudeixo i quedo bocabadat, escoltant-los. El cantautor Tomeu Penya, amb aquella cançoneta que diu: "Catalans i mallorquins, com més cosins, més endins". El prestigiós cantant d'òpera de Ciutadella, Joan Pons, na Maria del Mar Bonet, els escriptors Baltasar Porcel, na Maria de la Pau Jané, el jugador de futbol del Barça, Nadal, i tants i tants d'altres famosos, que orgullosos passegen aquella parla tradicional arreu del món.

Nosaltres també tenim paraules i

frases molt típiques de la gent d'aquell temps. "Abans que entri es gregal, anem a llevar ses pessas de sardinals i desseguida amb ses taies pujarem es llegut a sa sorra". "Quan vagis a sa baraca de sa vinya, recorda't de portar-me sa pipa, que l'he deixada sobre es camastru, mentre feia sa migdiada". "Es burro d'es Xeru i sa burra d'en Ferminet, quan es trobaven a Sant Ramon, remuflan, es saludaven". "Vigila es gat estarrufat que no es foti es peix de sa cassola". En Benet Huei i en Tiriró venien castanyes torrades a la plaça de Begur. Es feien molta competència. Quan algú comprava a en Benet, aquest li deia: "Noi, si en trobes alguna de corcada, digues que les has comprades a en Tiriró".

Tots els pobles de la Costa Brava s'han espavilat per promoure el turisme. Els restaurants i hotels han ofert plats típics de la gastronomia empordanesa. A Palamós, la gamba. A Peratallada, l'aviram i l'horta. A Mont-ras, el cargol. La Mar i Muntanya, a Torroella-Estartit. Les faves i els pèsols, a Castell-Platja d'Aro. A Palafrugell, sa garoinada. A Sant Feliu, el peix blau. A Pals, l'arròs. L'anxova, a l'Escala i a

A la fotografia de pescadors: L'Avi Clara amb els seus nois Pere i Clanyanc, l'Amador de can Nan, en Pepet Florian, en Mario de can Ventós, en Pepito Pere Gros i un noi de can Silvestre, arriben de llevar ses pessas de sardinals o de tirar sa xàvega a sa platja d'Aiguablava.